

Elmondok még egy esetet. Volt bent egy elvtárs, akinek hozzátartozói rendkívüli szegénységben éltek. Nem tudtak vele törődni. Ez az elvtárs hónapokig érezte az elvtársi támogatást, a közös speizoláson át és ez jó hatással is volt rá. A börtönhangulat azonban egyszer átmenetileg erőt vett az elvtársan, és az lett terhére, ami eddig erősítette: a közös speizofás. Rákosi elvtárs ekkor kijuttatott 20 pengőt a kinti elvtársakhoz azzal, hogy a kinti elvtársak küldjék be ennek a börtönbetegségbe esett elvtársnak. A pénzt az elvtárs megkapta. Örömmel vett részt a közös speizolásban; az a tudat, hogy „kintről” rá is gondolt valaki, kizökkentette ebből a börtönhangulatból.

SZELE ELVTÁRS már órák óta beszélt, de a többiek, a Rákosi-pert olvasó olvasókör tagjai még mindig egy percre sem csökkenő figyelemmel hallgatták. Már régen elverte az éjfelet, mikor Szele elvtárs így folytatta:

1940-BEN SZABÁDULTAM. 45-ig még sok próbán mentem át, s negyvenöt után is voltak kemény, nagy szilárdságot követelő harcaink. Valahányszor nehéz volt a helyzet, valahányszor kemény pillanatokban, határozottan kellett dönteni, mindig a Csillagbörtön évei jutnak eszembe, s magam előtt láttam annak a férfinak zömök alakját, szenvedésektől sokszor megfáradt, de soha meg nem tört arcát, akitől börtönben, fegyőrök, rácsok és szimatoló spiclik között tanultam meg: milyen a kommunista élet.

Nem tudok már többet mondani Elvtársak! Ti talán nem is tudjátok, hogy én és mi mindannyian milyen mélyen a szívünkbe zártuk Öt.

SZELE ELVTÁRS BEFEJEZTE BESZÉDÉT. A többiek meghatottan álltak föl az asztaltól, búcsúztak, és indultak hazafelé. Magukkal vitték Szele elvtárs szívében égő tüzet, a néppel-egy vezető iránti szeretét és hála tüzét.

SZABOLCSI GÁBOR

DÉR ENDRE

## Levél a Néva-partra

— Leningrádban tanuló öcsémnek —

Rég volt, midőn az új falak  
„Észak tündér csodájakép”  
a Néva partján büszke ívvel  
ragyogtak fenn — s ámult a nép...  
„Vad erdőség, mocsár helyébe”  
tündöklő tornyokat, merész  
bástyákat emelt az emberész.

De *most* volt, — tegnap — hogy az éjben  
„Pezsegve forrt a Mars-mező”,  
s munkás és matróz hős szívében  
eszme lángolt, világverő!...  
Csak tegnap volt, midőn a föld  
gyomrába gyúrt száz vérszopót,  
— s a Nap felé emelték brázdás,  
fénylő arcuk a milliók,  
a drága Iljics hű szavára...

Rőt fényben fürdött Péter vára,  
vadul zúgott a Néva, — róla,  
vihart szórt szét az Auróra!  
Győztes vihart! Forró szele  
újjászült, ósdi földteke!  
Száguldó szél! Lépte nyomán  
életre kelt népem. hazám!

Bizony, október viharától  
hímes most a magyar mező!  
Pióker elvtárs víg szemében  
eszme lángol, világverő!  
Október győztes viharától  
új hősök nőnek — egykor „tunya fájón,  
— százezerszám újfajta ember!  
Hiába morognak „belső bitangok“  
— s künn Titó, véres bulldog-szemmel...

Ma verhetetlen már e nép!  
Vad erdőség, mocsár helyébe  
városok nőnek — nő a fény!  
Sztálinváros egy évigérő,  
testetöltött hősköltemény!  
Nézd az öntők biztos mosolyát,  
— az „építő“ név micsoda rang ma!  
Kőművesek dalához símul  
traktoros-lányok pacsirtahangja...

Törhetetlen e kicsiny ország,  
a békés munka boldog vára! ...  
A nap felé meneteliünk  
Sztálin s Rákosi hű szavára ...

Drága szavuk csatába küld  
a tudásért! ... Parázs a harc ám!  
Az *élenjáró* tudományt tanulják  
fiaink a Néva partján! ...

— Lackóm! Öcsém! Május szép ünnepén  
helyettem is szórj virágot  
a Szmolnij-menti útkövekre:  
Atyánk, mindenünk — Sztálin járt ott  
a petrográdi felkelést vezetve ...

Ó, hiszem, egyszer ott járok én is  
(hisz ezt kimondhatatlan áhítom!)  
ezerszer hálás, boldog szívvel  
a Néva-parti grániton ...